

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 56/2019-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Ivetou Vajdovou, Bárdošova 25, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Čadca č. k. 11 P 31/2016-944 z 22. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2018 doručená a 13. februára 2019 doplnená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu

Čadca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 P 31/2016-944 z 22. mája 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na návrh sťažovateľa v právnej veci starostlivosti súdu o maloletú okresný súd uznesením č. k. 11 P 31/2016-629 z 18. júla 2017 nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie. Na zodpovedanie celkovo piatich otázok bola ustanovenej znalkyni stanovená lehota 60 dní, avšak znalecký posudok bol spolu s vyúčtovaním okresnému súdu doručený až 30. novembra 2017. Uznesením okresného súdu vydaným vyššou súdnou úradníčkou č. k. 11 P 31/2016-863 z 21. marca 2018 (ďalej len „uznesenie vyššej súdnej úradníčky“) bolo rozhodnuté o priznaní odmeny súdnej znalkyni za vypracovanie uvedeného znaleckého posudku vo výške 2 156,18 €. Proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením okresného súdu tak, že bola zamietnutá.

3. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, akým spôsobom odôvodnil podanú sťažnosť proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky, a prečo žiadal, aby súdnej znalkyni nebola priznaná odmena za vypracovanie znaleckého posudku. Sťažovateľ namietal oneskorenosť predloženia znaleckého posudku zo strany znalkyne. Tiež namietal, že znalecký posudok podľa neho nebol vypracovaný riadne. V tejto súvislosti sťažovateľ namietal jeho nedostatočné a tendenčné spracovanie, neumožňujúce riadne preskúmanie jeho obsahu a overenie odôvodnenosti postupov pri jeho vypracovaní. Ďalej v podanej sťažnosti namietol aj tú skutočnosť, že znalkyňa mala nesprávne vyúčtovať odmenu za vypracovanie znaleckého posudku, teda namietal nesprávnosť priznania odmeny súdnej znalkyni s poukazom na ustanovenia zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 382/2004 Z. z.“).

4. Ďalej sťažovateľ uviedol, že okresný súd jemu, resp. jeho právnej zástupkyňi, spolu s napadnutým uznesením okresného súdu nezaslal aj vyúčtovanie, ktoré okresnému súdu predložila znalkyňa, z ktorého okresný súd vychádzal pri priznaní odmeny znalkyni.

Dodal, že napadnutým uznesením okresného súdu bolo porušené jeho základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ namietal, že okresný súd sa v ňom nezaoberal jeho podstatnými argumentmi, ktoré uviedol v podanej sťažnosti proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky, ktoré opieral aj o konkrétne ustanovenia vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 491/2004 Z. z. o odmenách, náhradách výdavkov a náhradách za stratu času pre znalcov, tlmočníkov a prekladateľov v znení neskorších predpisov. Konkrétne uviedol, že v nej namietal:

„... v bode 9 sťažnosti... že podľa § 5 písm. b) vyhlášky č. 491/2004 Z.z. o znalcovi patrí paušálna odmena za prevzatie a prvotné oboznámenie sa so spisom 19,92 eura.

v bode 11 sťažnosti... že podľa § 6 ods. 1 vyhlášky č. 491/2004 Z.z. hodinová odmena nepatrí znalcovi v odbore zdravotníctvo a farmácia a znalcovi v odbore právne vzťahy k cudzine za čiastkové úkony, za ktoré mu patrí len paušálna odmena alebo len podielová odmena.

v bode 14 sťažnosti... prevzatie a prvotné oboznámenie sa so spisom zahŕňa aj štúdium obsahu podkladov, za čo prináleží znalcovi paušálna odmena, v danom prípade určená podľa § 6 ods. 1 vyhlášky č. 491/2004 Z.z., vo výške 19,92,-€... znalkyňa si vyúčtovala 24 hodín za analýzu spisu a jeho spracovanie do posudku, štúdiom zdravotnej dokumentácie a spracovanie do posudku, čo malo byť zahrnuté v paušálnej odmene, keďže úlohou znalca nie je analýza spisu, taktiež štúdium zdravotnej dokumentácie, čo má byť zahrnuté v úkonoch znaleckého vyšetrenia a spracovania posudku. Znalkyňa postupovala pri vyúčtovaní nesprávne, keďže si účtovala aj poradu znalcov...

v bode 15 sťažnosti... že v bode IV... sa uvádzajú výdavky znalkyne spojené s činnosťou konzultanta. Z napadnutého uznesenia však nevyplýva, že by znalkyňa preukázala vznik týchto výdavkov, tj. ich skutočnú úhradu. V rozpise sa taktiež uvádza štúdium spisu, forenzná analýza v rozsahu 5 hodín, štúdium zdravotnej dokumentácie v rozsahu 3 hodín písomné vypracovanie znaleckého posudku, dokonca v rozsahu 25 hodín, v čom je zahrnutá záverečná forenzná analýza získaných údajov, pričom uvedené malo byť vo vypracovaní vyhodnotenia diagnostiky a spracovaní a vyhodnotení

psychodiagnostických metodík. Aj v tomto bode vyúčtovania sa uvádzajú 3 hodiny porady znalcov, čo znamená, že znalci sa radili 3 hodiny, pričom obaja si účtovali za poradu, čo nemožno považovať za znalecký úkon, a už vôbec nie za úkon účelný v súlade so zásadou hospodárnosti.

v bode 16 neprehľadnosťou a duplicitou v zmiešaných vyúčtovacích položkách (sťažovateľ vychádzal len z napadnutého uznesenia vyššej súdnej úradníčky, čím boli porušené jeho práva...“

6. V závere sťažovateľ uviedol, že napadnuté uznesenie okresného súdu považuje za zjavne neodôvodnené a arbitrárne, a to z dôvodu, že okresný súd sa sťažovateľovými námietkami vôbec nezaoberal a súdnej znalkyni priznal odmenu v rozpore s uvedenými právnymi normami.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálehom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Okresného súdu Čadca sp. zn. 11P/31/2016-944 zo dňa 22.5.2018 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Čadca sp. zn. 11P/31/2016-944 zo dňa 22.5.2018 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Čadca na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Čadca je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania vo výške 390,50 EUR na účet advokátky Mgr. Ivety Vajdovej, Bárdošova 25, 831 01 Bratislava do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

15. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu. Sťažovateľ namieta vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu jeho arbitrárnosť a zjavnú neodôvodnenosť záverov v ňom uvedených, a to z dôvodu, že okresný súd sa vôbec nezaoberal sťažovateľovými námietkami, ktoré uviedol v podanej sťažnosti proti vydanému uzneseniu vyššej súdnej úradníčky, a súdnej znalkyni priznal odmenu v rozpore s právnymi predpismi upravujúcimi výpočet odmeny pre súdnych znalcov.

16. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

17. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu

ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 321/2017).

18. V súvislosti s ústavnými sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd. K zákonnej povinnosti všeobecných súdov náležite a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia ústavný súd už v minulosti judikoval, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 491/2018).

19. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne

neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 124/2016).

20. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (III. ÚS 383/2016).

21. Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (III. ÚS 306/2018).

22. V napadnutom uznesení okresného súdu sa okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia k podstate veci vyjadril:

„Pokiaľ išlo o vyhodnotenie otcom v sťažnosti tvrdenej skutočnosti, že znalecký posudok bol podaný oneskorene, súd uvádza, že znalecký posudok bol podaný včas.

IV. výrokom uznesenia č. k. 11P/31/2016-863 zo dňa 21.03.2018, súd uložil znalkyni podať znalecký posudok písomne v lehote 60 dní od doručenia súdneho spisu v piatich vyhotoveniach s tým, že podľa bodu 7. odôvodnenia predmetného uznesenia môže znalkyňa požiadať súd pred uplynutím tejto lehoty o jej predĺženie v prípade, že nebude vzhľadom na pracovnú vyťaženosť schopná podať znalecký posudok v lehote stanovenej súdom. Súdny spis bol doručený súdnej znalkyni najskôr dňa 08.08.2017 (expedovaný z okresného súdu bol dňa 07.08.2017). Dňa 08.10.2017, teda v lehote na podanie žiadosti (lehota odo dňa 08.08.2017 uplynula dňa 09.10.2017), znalkyňa doručila súdu žiadosť o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku o 6 – 8 týždňov, a to vzhľadom na časovú náročnosť

realizácie úkonov znaleckého vyšetrovania v spolupráci s konzultantom z odboru psychológia.

Dňa 31.10.2017 súd predĺžil znalkyni lehotu na vypracovanie znaleckého posudku do 01.12.2017.

Dňa 30.11.2017 bol súdu doručený znalkyňou vypracovaný znalecký posudok spolu s vyúčtovaním odmeny za jeho vypracovanie (č. l. 702 a nasl. spisu).

Z vyššie uvedeného tak vyplýva, že znalecký posudok podala znalkyňa včas, v lehote určenej súdom.

... súd uvádza, že vyúčtovanie znalečného zodpovedá rozsahu a náročnosti vykonanej práce. Odmena je primeraná odborným požiadavkám, ako aj časovej náročnosti znalečnej úlohy. Zložitosť vypracovania znaleckého posudku nemožno posudzovať len podľa počtu strán, z ktorých znalecký posudok pozostáva, ale je potrebné prihliadnuť na náročnosť úlohy z hľadiska odbornosti potrebnej k vypracovaniu znaleckého posudku, ale i charakter úlohy, ktorá bola znalkyni zadaná, na množstvo účelne vynaloženej práce potrebnej na jej splnenie. V tomto prípade náročnosť znaleckého posudku spočívala i v skutočnosti, že znalkyňa so súhlasom súdu pribrala konzultanta... z dôvodu, že zodpovedanie otázok uložených v uznesení, ktorým bolo nariadené znalecké dokazovanie, týkajúcich sa popisu osobnosti rodičov, vybudovaných vzájomných citových vzťahov k maloletej, možnosti ovplyvňovania, úpravu styku, bolo potrebné konzultovať so znalcom z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí a dospelých.

... Podrobnejšiu úpravu znalečného obsahuje vyhláška č. 491/2004 Z. z... Pri posudzovaní miery kvality podaného znaleckého úkonu je potrebné primárne vychádzať z vymedzenia znalečnej úlohy (v danom prípade ustanovenej uznesením č. k. 11P/31/2016-629 zo dňa 18.07.2017). Rozhodnutie o priznaní znalečného predpokladá predloženie kvalifikovaného vyúčtovania znalečného, v súlade so znaleckou tarifou tak, aby rozbor jednotlivých položiek vyúčtovania uspokojivo preukazoval naplnenie kritérií rozhodovania o znalečnom (kvalitu, kvantitu, náročnosť a mieru odborných znalostí, ktoré bolo nutné na podanie znaleckého posudku vynaložiť). Požiadavku kvalifikovaného vyúčtovania uplatňovaného znalečného znalcom, obsahujúceho konkretizáciu jednotlivých zložiek odbornej duševnej činnosti, ktoré si vyžiadalo podanie znaleckého posudku v danej veci súd považoval za splnenú... Pri určení účelnosti a časovej primeranosti jednotlivých úkonov

znaleckej činnosti zákon č. 382/2004 Z. z... ako ani vyhláška č. 491/2004 Z. z.... neustanovuje konkrétny postup ako by mal súd hodnotiť časovú primeranosť jednotlivých úkonov vynaložených znalcom. Účelnosť a časovú primeranosť jednotlivých úkonov znaleckej činnosti súd preto posudzuje s odhadom rozumného časového fondu, reálne využitého znalcom na štúdium spisu, vypracovanie dokumentácie a spracovanie znaleckého úkonu... Znalčka vo vyúčtovaní, predloženom súdu dňa 30.11.2017, určila svoj počet hodín z hľadiska tarifnej odmeny počtom 54 hodín... Znalčka, ktorá bola pribratá k vypracovaniu znaleckého posudku ako konzultant, určila svoj počet hodín z hľadiska tarifnej odmeny počtom 76 hodín... Súd rozsah 54 hodín špecifikovaných vo vyúčtovaní znalčkou považuje za primeraný aj s poukazom na reálny časový fond... Rovnako považuje za primeraný rozsah 76 hodín špecifikovaných vo vyúčtovaní konzultantkou považuje za primeraný s poukazom na reálny časový fond... Každá znalecká činnosť a znalecký úkon znalca v rámci toho ktorého súdneho konania je špecifický, neopakovateľný a jedinečný, preto nemožno objektivizovať časovú náročnosť znaleckej činnosti toho ktorého znalca ani výšku jeho vyúčtovaného znalečného. Súd v danom prípade považuje vyššpecifikovaný počet hodín znalčkami za primeraný.“ Podľa posúdenia ústavného súdu vzhľadom na uvedené nie je možné napadnuté uznesenie okresného súdu považovať za arbitrárne, závery v ňom uvedené boli z ústavnoprávneho hľadiska relevantne zdôvodnené. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Ako už bolo uvedené, vykladať a aplikovať zákony je primárne v právomoci všeobecných súdov a skutočnosť, že sa sťažovateľ právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

23. Vzhľadom na uvedené ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia okresného súdu konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením okresného súdu absentuje

relevantná príčinná súvislosť, preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ju bolo potrebné odmietnuť.

24. Keďže došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti, bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu